

ಹೌದು, ನಾವು ಎಡಚರು!

ಎಡಚರೆನ್ನಲು ಸಂಕೋಚ ಬೇಡ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಡಚರಷ್ಟು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದವರು ಬಲಚರಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ.

■ ಲತಾ ಹೆಗಡೆ

‘ಹಾಯ್ ಆಂಟೀ ಆರಾಮ್ ರೀ... ಗುರುತು ಹತ್ತಿಲ್ಲ? ಪೂನಮ್ ರೀ... ಧಾರವಾಡ ಬಿಟ್ ಮ್ಯಾಲ ನಿಮ್ ಭೇಟಿನೇ ಇದ್ದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಭಾಳ ವರ್ಷ ಆತು ನಿಮ್ಮನ್ನ ನೋಡಿ..’

ಅರೇ! ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಪುಟ್ಟ ಹುಡುಗಿ ಅದೆಷ್ಟೆತ್ತರ ಬೆಳೆದು ನಿಂತಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳ ವೇಷಭೂಷಣ ನೋಡಿದರೆ ಕಂಕುಳಲ್ಲಿರುವ ಮಗು ಅವಳದ್ದೇ ಇರಬೇಕು. ಉಭಯಕುಶಲೋಪರಿ ಆದ ಮೇಲೆ— ‘ಅಲ್ಲೇ ಪೂನಂ, ಎಷ್ಟು ಬದಲಾಗಿದ್ದೀ. ಕೂಸೀಗ್ ಏನ್ ಹೆಸರಿಟ್ಟೆ? ಹಾಯ್ ಪುಟ್ಟಾ ...ನಿನ್ ಹೆಸರೇನ?’

ಸುಮಾರು ಎರಡು ವರ್ಷದ ಆ ಮಗು ಅಳುಮುಖ ಮಾಡಿ ಪಿಳಿಪಿಳಿ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟಿತು.

‘ಸಾನ್ನಿ ಅಂತ ಇಟ್ಟೇನೋ... ಅವ್ವಿ, ಆಂಟೀಗ್ ಶೇಕ್ ಹ್ಯಾಂಡ್ ಕೊಡು ...’

—ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನ ಅನುನಯದ ನಂತರ ಅದರ ಎಡಗೈ ಚಾಚಿತು.

‘ಛೇ... ಆ ಕೈ ಅಲ್ಲ, ಈ ಕೈ ಕೊಡು ...’ ಎಂದು ಪುಟ್ಟನ ಎಡಗೈ ಮೇಲೆ ಛಟ್ಟನೆ ಹೊಡೆದು ಅವಳೇ ಅದರ ಬಲಗೈ ಮುಂದೆ ಹಿಡಿದಳು.

‘ಎಲ್ಲಾದಕ್ಕೂ ಆಕೀದು ಎಡಗೈ ಮುಂದೆ. ಎಡಚಳಾಗ್ತಾಳು ಅಂತ ಮನ್ನಾಗ್ ಎಲ್ಲಾರ ಅಂಚಿಕೆ. ಆ ಸುಟ್ ಹ್ಯಾಬಿಟ್ ಹ್ಯಾಂಗಾದ್ರೂ ಬಿಡಿಸ್ಬೇಕೋ..’ ಮಾತು ಸಾಗಿತ್ತು.

‘ಆಂಟೀ ರೀ, ನಮ್ಮನ್ನಾಗ್ ಮುಂದಿನ ಬೇಸ್ಪಾರ (ಗುರುವಾರ) ಸತ್ಯ-ನಾರಾಯಣ ಪೂಜಾ ಇಟ್ಟೊಂಡೇವಿ, ಜರೂರ್ ಬರ್ಬೇಕ್ತಿ ...’ ಎಂದಳು. ವಿಳಾಸ ಪಡೆದು ಆ ದಿನ ಅವಳ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಮನೆ ಜನರಿಂದ ತುಂಬಿತ್ತು. ಪುಟ್ಟ ಸಾನ್ನಿಗೆ ಉಡುಗೂರೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೋದಾಗ ಎಡಗೈಗೆ ಬಟ್ಟೆ ಸುತ್ತಲ್ಪಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ಸಾನ್ನಿ ರಚ್ಚೆ ಹಿಡಿದಿದ್ದಳು!

‘ಬಂದವ್ವ್ ಮುಂದೆ ಎಲ್ಲಾದಕ್ಕೂ ಆ ಅನಿಷ್ಟ ಕೈನ ಮುಂದೆ ಮಾಡಿದ್ದ ಏನ್ ಛಂದ? ಎಲ್ಲಾ ನಾವ್ ಕಲ್ಪುದ್ರಾಗ್ ಇರ್ತದ. ನಾಲ್ಕೈ ದಿನಾ ಹಿಂಗ್ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟ ಆ ಚಟಾ ತಂತಾನೇ ಬಿಟ್ ಹೊಕ್ಕೇತಿ ಬಿಡ್ಡಿ ..’— ಪೂನಂ ಅತ್ತೆಯ ಸಮಜಾಯಿಷಿ ಪುಟ್ಟ ಮಗುವಿಗೇನು ಚಟ ... ಎಂದು ಖೇದಗೊಂಡಿದ್ದೆ .

ಎಡಗೈ ಬಳಕೆಯ ಕುರಿತಾಗಿರುವ ಪೂರ್ವಾಗ್ರಹಪೀಡಿತ ಭಾವನೆಗಳು ಈ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಯುಗದಲ್ಲೂ ತಮ್ಮ ಕಬಂಧ ಬಾಹುಗಳನ್ನು ಚಾಚಿರುವುದಕ್ಕೆ